

DOVOLENÁ NEJEN V ČESKU

Léto na vodě

Manuál, jak si užít české řeky i nádrže. Na kánoji, raftu, surfu nebo na parníku.

Objevte Via Czechia

Unikátní stezka propojuje čtyři světové strany Česka. Zdotat ji můžete pěšky i na kole.

Víkend v horách

Působivé scenérie a túry v evropských masivech si vychutnáte i za tři dny.

Východní Morava

Tam, kde jsou tradice živé.

Tam, kam se budete chtít vracet.

Východní
MORAVA

Zlínský

kraj

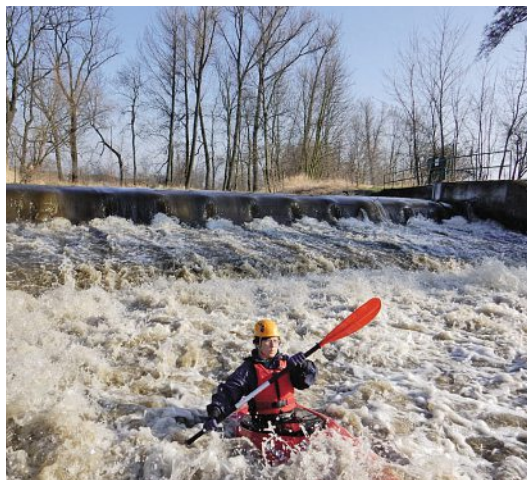

OBSAH

Po vodě

4-8

Vodní turistika patří mezi žádané zpestření letních měsíců. Jaké trasy jsou ty nejkrásnější a co na nich můžete zažít, najdete v našem podrobném manuálu.

Českem všemi směry

10-13

Via Czechia spojuje všechny světové strany naší země. Autorem stezek je Jan Hocek, který v rozhovoru říká, že tak obrovský zájem o trasu zpočátku vůbec nečekal.

Adrenalin na kole

14-15

Trailcentra nebo bikeparky? Jízdy na kole náročným terénem si můžete užít komerčně, ale i natajno.

Třídenní treky

16-17

Chcete si užít prodloužený víkend na evropské túře plné dechberoucích výhledů? Zkuste ověřené trasy cestovatele.

Gastro putování

18

Kam se vydat v Česku za lahůdkami z celého světa, nejlepším vínem, pivem, ale i zábavou, zjistíte v našich gurmetských tipcích.

Tisíc chutí českých řek: manuál pro vodáky, surfaře i milovníky plavby

Sedmička nejoblíbenějších českých řek je v létě plná vodáků. Dělí se o ně s výletníky na parnicích, kitory a windsurfery, jachtaři a také plavci.

Vltava je etalonem vši vodácké komerce. Z Vyššího Brodu do Zlaté Koruny pluje jedna loď za druhou, na jezích se tvoří fronty, restaurace i kempy jsou téměř v každé zatáčce. Podél toku jezdí vodácký autobus, půjčovny mají k dispozici vše od kajaků přes kánoe až po obří nafukovací rafty.

Ohře je ideální pro začátečníky, protože první polovina řeky je vodácky jednoduchá a teprve ve druhé polovině týdne se zrychlí v peřejích.

Berounce se sice přezdívá Spojené rybníky berounské, neboť proud je pomalý a zastavuje ho mnoho jezů, ale zato nabízí fantastickou krajinu. Proplouvá se pod několika hrady, skrze vápencový kaňon a údolím zlatých úhořů Oty Pavla.

Lužnice bývala nejoblíbenější českou řekou, ale ty časy jsou už dávno pryč. Jednak dlouhodobě ubývá voda v korytě kvůli planetární klimatické změně a jednak se do atraktivních úseků postavily vysoké jezy, které zničily dlouhé kilometry živé řeky. Přesto každý vodák musí Lužnici splout, aby mu nechyběla do vodáckého vzdělání.

Otava si popularitu drží stále stejnou. Důvodem je dostatečná hladina i v parném létě, protože řeka sbírá vodu na Šumavě. Navíc stejně

“

Řeky nejsou nejvíce zaplněné během prázdnin, ale během května a června.

jako Berounka protéká zajímavou krajinou se spoustou historických památek.

Sázava to má s vodou jak kdy. Některé roky se vzdouvá povodněmi, jindy vodáci říkají, že se jim prší za lodí, protože musí na mělčinách lodě přetahovat přes kameny. Služby u řeky se vždy najdou, ale někdy pouze základní. Místo luxusních kempů fungují skromnější tábořiště a do nejbližší hospody se pádluje dlouhé kilometry.

Jizera je trochu skrytou kráskou mezi řekami. Plují po ní spíše zralejší vodáci. Party se mezi sebou potkávají jen málokdy. Často je nutné spát na břehu ve stanu, protože žádný kemp není v dosahu. O restauracích si vodáci také musí nechat jen zdát.

Kupodivu řeky nejsou nejvíce zaplněné během prázdnin, ale během května a června. V tu dobu mají žně půjčovny lodí, kempy i hospody na březích. Užít si vodu totiž přijíždějí školní výlety, firemní party i rodiny, které později v létě vyrážejí k moři nebo na poznávací zájezdy do ciziny.

Vodáci, kteří chtějí klid, anebo dokonce hledají dobrodružství, vyrážejí na desítky dalších menších toků. Musí ovšem pečlivě sledovat vodní stavy na limnigrafech a předpověď počasí, neboť v potocích a malých říčkách teče v létě voda pouze po deštích.

PO VODĚ NA KÁNOI

VLTAVA

► **Standardní túra:**

Vyšší Brod – České Budějovice (5 dní)

► **Další oblíbená trasa:**

Soumarský most – Nová Pec (1 den)

► **Kuriozity:** průjezd skrze Prahu (1 den)
a Praha – Mělník (2 dny)

Horní Vltava je přeplněná vodáky k prasknutí, na jezích se čekají fronty ke splutí, v kempech je plno a na vorech plují sezonní alkoholické bary. Nad Lipnem je povoleno splutí pouze po předchozí rezervaci u ochránců přírody www.npsu-mava.cz. Vyhlídková plavba skrze Prahu není vodácky náročná, ale je potřeba přenést všechny tři jezy a hlavně se vyhnout velkému množství parníků. Pod Prahou řeka mírně teče až do Mělníka. Na soutoku s Labem je možné se obrátit, nechat se zdarma vyvézt plavební komorou do Hořínského kanálu a po něm se vrátit do Vraňan.

SÁZAVA

► **Standardní túra:** Čerčany – Pikovice (2 dny)

► **Další oblíbená trasa:**

Světlá – Pikovice (7–8 dní)

► **Kuriozita:** Ždár – Ronov (1 den)

Řeka Berounka sice zkušené vodáky ničím nepřekvapí, protéká ale zajímavou krajinou se spoustou historických památek.

Sázava je víkendová řeka Pražanů. Přijedou vlakem, v půjčovně dostanou veškeré vybavení, splují nejzajímavější úsek v peřejích mezi skalami, na konci loď a všechno ostatní odevzdají v další půjčovně a odjedou domů vlakem. Týdenní túra po celé řece je perná síchta, protože peřeje a rychlý tok jsou přerušovány dlouhými úseky klidné vody. Nejhořejší tok představuje hranici sjízdnosti pro otevřené kánoe a vyžaduje zkušené vodáky a dostatek vody, nejlépe po velkých deštích.

BEROUNKA

► **Standardní túra:** Plzeň – Praha (8 dní)

Klidná, mohutná řeka vodáky ničím nepřekvapí. Pořád mírně teče z Plzně, kde dostává jméno na soutoku Mže, Radbuzy, Úhlavy a Úslavy až do Prahy, v níž ústí do Vltavy. Teče mělkým údolím mezi lesy a loukami. Na březích stojí levné kempy, hospody a stánky. V nejbližším okolí lze navštívit mnoho hradů, zámků a míst z nejstarší české historie. Vodák, který hledá prázdninovou pohodu, je na Berounce jako doma.

OHŘE

► **Standardní túra:**

Cheb – Klášterec (5 dní)

► **Kuriozita:**

Malá Ohře a Brozanský náhon (1 den)

Ohře je ideální řeka pro vodácké skupiny, které chtějí naučit pádlovat začátečníky. První dva dny se učí na pomalé vodě v prudkých meandrech ovládat loď a teprve potom vjedou do peřejí v mohutném proudu. V posledních letech se z ní stala po Vltavě druhá nejfrekventovanější řeka v Česku. Tomu odpovídá množství kempů, hospod a půjčovn podél celého toku. V Polabí před soutokem s Labem je možné vyhnout se nezáživným úsekům nad jezy romantickou objížďkou po dlouhých mlýnských náhonech Malá Ohře a Brozanský náhon.

LUŽNICE

► **Standardní túra:**

Suchdol – Bechyně (6 dní)

► **Kuriozita:** Weitra – Krabonůš (1 den)

Klasika, která v poslední době ztratila lesk. Lužnice přesto nabízí vnady nádherné jihočeské řeky. První dva dny kličkuje ve stínu zarostlých meandrů, další dva dny vyžaduje otročinu na dlouhých klidných úsecích od jezu k jezu a poslední třetina toku se zase rozeběhne v pěkných peřejích a proudech mezi skalami a kopci. Náladu kazí množství nesjízdných jezů a vodních elektráren, které kradou vodu z hlavního koryta. Některé vodáky odrazuje a jiné zase přitahuje menší komfort na tábořištích, kde jsou stále ještě běžné suché toalety a jednoduché kiosky místo restaurací. Dobrodruzi se mohou vydat do Rakouska a splout horní tok přes státní hranice. Právě na nich je ovšem řeka velmi zarostlá, protože protéká přírodní rezervací.

JIZERA

- **Standardní túra:** Spálov–Turnov (2 dny)
- **Další oblíbené trasy:** Paseky–Benešov (1 den) a Benátky–Toušeň (1–2 dny)

Z vodácké sedmičky velkých českých řek je Jizera jednoznačně nejméně zahlcená cestovním ruchem. Občas po ní projede parta vodáků, na horním toku se prohánějí kajakáři, na dolním plují turisté na kánoích, ale pořád je to osamělé pádlování. V Krkonoších a o kousek níž v Českém ráji je pár tábořišť, tu a tam lze narazit na hospodu, ale na dolním toku už není ani to. Jizera si přitom po celou dobu uchovává čistou a chladnou vodu, dno má vystlané pískem nebo oblázky a na závěr vtéká skrz lužní les do Labe ve středních Čechách.

OTAVA

- **Standardní túra:** Sušice–Písek (5 dní)
- **Další oblíbená trasa:** Annín–Sušice (1 den)
- **Kuriozita:** Rejštejn–Annín (1 hodina)

Typická prázdninová řeka má všechno, čeho si žádá vodáckova duše i tělo. Příjemně plynoucí proud občas střídá jezy a klidná hladina nad nimi, slunné louky oddělují stinné lesy. Během putování po řece je možné navštívit známé hrady i historická města. Koupání na písčiny plážích, stánky s občerstvením, vodácké hospody, kempy, půjčovny lodí. Co si víc přát? Odvázní jezdcí vyvezou autem lodě až do Annína a svezou se na pěkných vlnách. Opravdu dobří kanoisté mohou zkusit splout z Rejštejna ještě výš na řece, ale tamní peřeje jsou již na hranici schopností otevřených turistických lodí.

MORAVA

- **Standardní túra:** Moravičany–Olomouc (3 dny)
- **Kuriozita:** Olomouc – ústí do Dunaje (14 dní)

Průjezd skrz lužní lesy mezi naplavenými písčnými a štěrkovými ostrůvky je nezapomenutelný zážitek. Kromě samotného pádlování je zajímavé pozorování ptáků, ryb i okolní přírody. Nezapomeňte sledovat před vyplutím místní tisk, protože v něm najdete varování, pokud se příliš rozmnožili komáři. Plavba by potom byla utrpením. Masochisté a milovníci dálkových plaveb se mohou vydat po Moravě až do Dunaje. Většinou už moc neteče, a tak je potřeba dva týdny pádlovat, pádlovat a pádlovat.

DYJE

- **Standardní túra:** Znojmo–Dyjákovice (2 dny)
- **Další oblíbená trasa:** Karlstein–Podhradí (3 dny)

Moravský vodák na Dyji to má těžké. Střídá se na ní jeden zakázaný úsek za druhým kvůli pitné vodě a ochraně přírody. Nejčastěji se proto splouvá jen dvoudenní úsek pod Znojmem. Daleko lepší podmínky ale panují v sousedním Rakousku, kde Dyje nese jméno Thaya. Často se jezdí malebnou krajinou s mnoha hrady od rakouského Karlsteina do českého Podhradí.

Zatímco dříve vyrazili vodáci na řeku v průměru na jeden týden, dnes splouvají vodní koryta v průměru jen dva až tři dny.

KAM NA JEDEN DEN

V Česku můžete splout i méně známé řeky, které jezdí turisté, když trochu zaprší a koryta se naplní vodou. Uvádíme nejobvyklejší splouvané úseky na jeden den.

Cidlina – od Žehuňského rybníka teče typická nížinná řeka mezi mokřými loukami a do Labe se vlévá nad Poděbrady. S Mrlinou je Cidlina propojena úzkým, ale sjízdným Sánským kanálem.
Mrlina – totálně regulovaná řeka v Polabské rovině pomalu plyne z Křince do Nymburka. Je vhodná pro úplně začátečníky nebo milovníky neobvyklých vodáckých zážitků.

Vlašimská Blanice – z Vlašimi do Sázavy nad Českým Šternberkem teče velmi zajímavá říčka, na které vodáky čekají meandry, úzká lesní údolí, peřejky i sjízdné jezy.

Malše – nepříliš zajímavá, klidná řeka v jižních Čechách se s velkou vodou stává pěkným rychlým tokem, který běží jako šipka mezi loukami od přehrady Římov do Českých Budějovic.

Lužická Nisa – podhorská říčka bystře skáče v nepřetržitých drobných peřejkách z Liberce do Chrastavy. Po levé ruce se zvedá masiv Ještědu, vpravo Jizerské hory a mezi nimi se v hlubokém skalnatém údolí kroutí Nisa.

Metuje – údolí Peklo je nejhezčí a vyhlášený peřejnatý úsek řeky mezi Náchodem a Novým Městem nad Metují.

Úpa – vodáci mají nejraději rychlý úzký tok z Bohuslavic do Ratibořic, který vede známým Babiččíným údolím.

Úhlava – nenápadná dlouhá řeka stéká z úbočí Šumavy a obvykle se dá splouvat v celé délce i v suchém létě. Pro kánoe jsou nejhezčí Štěnovické proudy ze stejnojmenné vesnice do Plzně.

Mže – řeka je vlastně horním tokem Berounky, ve kterou se přejmenovává v Plzni. Vodáci často nasedají na jejím přítoku Tichá v Brodu, po potoce splují do Mže a po ní si užívají nádherné přírody a příjemných peřejí do Ošelína, Svojšína nebo až do Stříbra. Kam dojedou, závisí jen na jejich vytrvalosti.

Radbuza – podhorská říčka je sjízdná celý rok, ale nikam moc nespěchá a točí se ve stínu olší mezi poli a loukami. Hezké meandry lze projet za jeden den z Horšovského Týna do Holýšova.

Želivka – na tuto řeku se jezdí podle hodin. Přehrada Vřesník totiž vypouští vodu do koryta mimo období extrémního sucha podle předběžného plánu. Splouvá se po ní z Želiva k Tukleckému mlýnu. Dál je plavba zakázaná, protože řeka vtéká do nádrže s pitnou vodou.

► **Užitečné odkazy**

Vodácký průvodce: www.raft.cz

Půjčovny lodí: www.horydoly.cz/vodaci/pujcovny-lodi-v-cesku-a-na-slovensku.html

POHODA NA PARNÍKU

Kdo nerad pádluje nebo má z vody respekt, může si ji užít jinak. V pohodlí paluby výletních parníků.

Praha

► Projížďka historickou metropolí je nezapomenutelná pro dospělé a vyjíždka do zoologické zahrady zase oblíbená mezi dětmi. O víkendech je možné absolvovat celodenní jízdu na Slapy a zpět. Jednou za měsíc se koná dálková plavba do Mělníka a zpět. Do systému městské hromadné dopravy patří přívozy přes Vltavu v metropoli a blízkém okolí.

Jízdní řády: www.parloplavba.cz a www.pid.cz

Brno

► Flotila menších výletních lodí obsluhuje okružní plavby okolo Brněnské přehrady.

Jízdní řád: www.brnenskaprehrada.cz

Vltava

► Pravidelná linka na Orlické přehradě pluje mezi Orlíkem a Zvíkovem.

Jízdní řád: www.orlickalodni.cz

► Z Českých Budějovic na Hlubokou se pravidelně plaví menší i větší výletní lodě.

Inzerce

PRONÁJEM APARTMÁNŮ S WELLNESS

Wellness & Spa

Rezidence

VILLA GLORIA

- Komfortní pobyt pro relaxaci, **možnost dlouhodobého pronájmu za zvýhodněné ceny** – vybrat si můžete ze 12 dvou až šestilůžkových pokojů se vším komfortem
- **K dispozici je privátní wellness** – finská a infrasauna, vířivá vana, Kneippův chodník, masáže a jiné léčebné procedury
- **Prostory pro deskové hry, šipky a jiné aktivity**
- **Sportovní a rekreační aktivity:**
 - pěší i cykloturistika, tenis, golf, bazén, sjezdové i běžecké lyžování

Rezidence Villa Gloria

Třebízského 211, 353 01 Mariánské Lázně | +420 731 814 774 | info@villagloria.cz | www.villagloria.cz

Petr Ptáček: Stát platí jezy soukromým elektrárnám

Malé vodní elektrárny vyrábějí zanedbatelné množství energie, ale ničí řeky ve velkém měřítku a omezují výdělečnou vodní turistiku. Jaké vládnou vztahy mezi státem, majiteli elektrárniček, vodáky a rybáři, popisuje Petr Ptáček. Je předsedou Asociace vodní turistiky a sportu, zastřešujícího spolku vodáckých organizací, sportovních svazů, výrobců, půjčoven a návazných služeb, které mají co do činění s vodáckými aktivitami. Zároveň vede kurzy vodní záchrany především pro vedoucí sportovních klubů a hasiče. V neposlední řadě je soudním znalcem v oboru.

Komu patří jezy na řekách, kdo platí jejich stavbu a údržbu?

Mohou být soukromé nebo státní, tedy správců toků, což jsou jednotlivá povodí. Majitel pak platí jejich údržbu, což jsou obvykle mnohamilionové investice.

Jaký je užitek z jezů?

Mohou mít několik funkcí. Obvykle slouží jako příčná překážka v řece či na potoce, která akumuluje vodu pro energetické využití. U jezů je malá vodní elektrárna, která pak energetický potenciál přemění na elektrickou energii. Může mít i funkci stabilizační a protipovodňovou.

Kdo na jezích vydělává a o jaké peníze se jedná?

Na jezích nikdo nevydělává, naopak se na nich prodělává kvůli údržbě a rekonstrukcím. Samotný jez nepřináší zisky, to dělá až vodní elektrárna. Občas dochází k paradoxním situacím, že jez je státní a malá vodní elektrárna soukromá. Na některých řekách je to až polovina jezů. Stát se tedy výraznými investicemi stará o jez, aby soukromý majitel elektrárny mohl mít co nejvyšší zisk. Daňoví poplatníci přes státní podniky povodí přispívají na podnikání někoho jiného, aniž by majitel vodní elektrárny státu za využívání jezů cokoliv platil.

Jaký je vztah vodáků a elektrárníků?

Z hlediska vodní turistiky jez znamená dlouhé vzdutí, zastavení proudu řeky a následně několikakilometrové pádlování. U jezů není vždy propust, takže následuje přenášení lodí a veškerého vybavení, pokud je to vůbec možné. Existují dokonce mohutné jezy, okolo kterých se lodě prakticky nedají přenést, zabraňují v pokračování plavby po vodní cestě. Přirovnal bych to k cyklostezce, která by najednou končila u skály a dál se nedalo jet.

Jde tedy o nepříjemnou překážku.

Pokud je v jezu propust a dá se jí proplout, pak je to alespoň nějaká kompenzace, ale jinak jezy vodáci nemají rádi. A nejenom vodáci. Na vodní organismy má fragmentace toku katastrofální dopady. Nad jezy vymírají celá společenstva živočichů. Myslet si, že rybi přechod nahradí přírodní tok, je zcela mylné. Řeka se kvůli jezu stává jen přehrátkou, stojícím rybníkem, je zmrzačena, a neplní tak svůj životadárny účel. Přitom výroba elektriny ze všech malých vodních elektráren (MVE) představuje okolo 1,2 procenta celkové výroby v Česku. Jenže zhruba 60 větších MVE udělá polovinu této výroby, takže na zbytek, což je 1400 MVE, připadá pouze šest promile z celkové výroby. To je naprosto zanedbatelné číslo, za které máme zničenou přírodu.

Kolik peněz přijde do státního rozpočtu z vodní turistiky?

Je to těžké odhadovat, obrát je ale v rámci nižších miliard korun. Nejsou to jen peníze přímo za splutí řek, tedy z půjčoven či kempů, stánků a hospod, ale v Česku je také mnoho výrobců lodí, vodáckého a outdoorového materiálu.

Kolik dní stráví vodáci na tuzemských řekách? Kolik za to zaplatí?

Počet osob i dní se začal v posledních letech snižovat. Dříve se jezdilo na vodu na týden, teď jsou to průměrně dva až tři dny. Pokud budeme kalkulovat, že si vodák půjčí loď v půjčovně a bude spát v kempech, kde se bude občas stravovat, pak se jedná na tři dny o částku okolo tří tisíc korun na osobu.

Jízdní řád: www.lodnidoprava.info

► Velké parníky křižují Lipenskou přehradní nádrž.
Jízdní řád: www.lipno-line.com

► Lodní doprava je zavedena po celé délce Slapské přehrady.

Jízdní řád: www.lodnidopravaslapy.cz

Labe

► Parníky vyplouvají z Děčína do Hřenska, kde se otáčejí a plují zpět, nebo lze nastoupit na vodní linku až do německých Drážďan a Mišně. Další parník proplovává Bránou Čech, malebným Středohořím do Litoměřic a dál až do Mělníka.

Jízdní řady: <https://jr.kr-ustecky.cz/> a www.labskaplavebni.cz

Další velké výletní lodě jsou v provozu na Dalešické přehradě, Vranovské přehradě, novomlýnském přehradním jezeru a Máchově jezeře. Také na Slezské Hartě, přehradě Hracholusky a na rybníku Svět. Menší motorové lodě na jižní Moravě proplovávají Batův kanál a také Zámecnou Dyjí. Desítky malých přívozů a vyhlídkových parníků jsou provozovány na všech velkých českých i moravských řekách.

ADRENALIN NA PRKNĚ

Surfovat s plachtou nebo drakem lze skoro na každé přehradě nebo rybníku. Nejlepší větrné podmínky ale vládnou na rozlehlých vodních plochách ve vyšší nadmořské výšce.

► **Nechranice u Chomutova** je přehrada s nejlepší reputací a zázemím klubů a půjčoven pro windsurfery.

► **Přísečnice v Krušných horách** je sice studená a nevlídná, ale zato zde Tomáš Malina jel na windsurfovém prkně nejrychleji v Česku, dosáhl rychlosti téměř 40 uzlů (74 km/h). Na surfování po pitné vodě je však třeba zvláštní povolení.

► **Lipno** alias šumavské moře poskytuje silný vítr, vlny i klidnou hladinu pro všechny windsurfery i kitesurfery bez rozdílu výkonnosti. Jsou tu otevřené sportovní školy, kurzy, prodejny i půjčovny.

► **Velké Dářko u Žďáru nad Sázavou a Svět v Třeboni** jsou velké rybníky známé rekreačním ježděním a také závody ve windsurfingu.

► **Barbora u Teplic** je zatopený důl a po jeho obrovské ploše se prohánějí především kitesurfeři, kteří nepotřebují téměř žádné zázemí na březích, jehož je tu pomálu.

► **Nové Mlýny pod Pálavou a Rozkoš pod Orlickými horami** jsou klasické lokality pro všechny, kteří to myslí s větrem a plachtou vážně. Za pěkného větrného počasí není na hladině obrazně řečeno k hnutí.

► **Slapy a Orlick** – dříve velmi oblíbené plachtařské destinace jsou v současné době trochu ve stínu lepších vodních ploch, kde více a pravidelněji fouká než v hlubokém vltavském údolí. Obě přehrady se tak staly doménou rekreačního a nenáročného ježdění na vítr s plachtou nebo drakem.

3 v 1

Na Stezku i do Království s dopravou na 3 dny

Využijte výhodný balíček 3 v 1 – vstup na Stezku korunami stromů, do Království lesa a časovou jízdenku na 3 dny.

www.stezkakorunamistromu.cz
www.kralovstvilesa.cz

**Každý by si měl
najít nejhezčí
kousek stezky sám**

Via Czechia je šest stezek, které propojují naši zemi v nejzazších bodech všech světových stran. Můžete je projít pěšky, projet na kole, částečně na lyžích. Některé úseky zvládnete i na lodi. „Ať už se rozhodnete jít celou trasu nebo si vyberete místa, která jsou vašemu srdci nejbližší, každý výběr bude správný,“ říká její zakladatel, cestovatel **Jan Hocek**.

J

Jak vznikl nápad propojit celou republiku turistickou trasou?

V roce 2019 jsem byl v Bhútánu, šel jsem Snowman Trek, což je jeden z nejtěžších dálkových treků světa. Jde o téměř měsíc dlouhou cestu Himálajem, která je kvůli vysoké turistické taxě komplikovaná i z finančního hlediska. Trek protíná Bhútán napříč, tak mě napadlo, že by bylo zajímavé připravit takovou trasu a napsat o ní knihu i u nás. Na podzim jsem se vrátil domů, domluvili jsme se s nakladatelem a už jsem na tom začal pracovat. Pochopitelně jsem ale neměl ani tušení, že do toho přijde covid. Když se tak stalo, došlo mi, že cestovní ruch půjde tak trochu „do kytek“. Sám mám cestovní kancelář a tušil jsem, co mě čeká. Rok 2020 jsem tedy věnoval tomuto projektu a připravil jsem první dvě trasy, Severní a Jižní stezku. K oběma vyšly v následujícím roce i dvě knihy se stejným názvem. Překvapil mě obrovský zájem. Rok 2021 byl u nás doslova boomem dálkové turistiky. Když tolik lidí najednou začalo objevovat Česko, celé to najednou naplňovalo myšlenku, ke které měl projekt skutečně vést.

Dá se říct, že nás museli izolovat od zbytku světa, abychom poznali, co tu máme za krásy?

Jak se říká, pod svícnem je největší tma. Osobně jsem hodně cestoval celý život, nikdy jsem ale turistikou po Česku nezanedbával. Myslím, že by to tak měl dělat každý. Knihami jsem chtěl dát lidem inspiraci, případně něco jako návod, jak to celé absolvovat. Pro spoustu lidí může být můj projekt jen zamýšlení k nějakým občasným výletům, objevování. Trasy jsou připravené tak, aby byly přístupné pro všechny, aby etapy byly naplánované stylem, že každá končí v místě, kde se dá ubyto-

vat. Můžete si putování nastavit podle vlastních potřeb a sil po víkendech, etapách, čtyřdenních úsecích, absolvovat trasy postupně. Teprve až budete mít za sebou celou stezku, přijde ten nejhezčí okamžik, kdy si můžete říct: „Tak, teď jsem přešel, přejel na kole nebo částečně prosvištěl na lyžích celé Česko a vím, kde začíná a končí.“ To mi přijde na celé věci zajímavé.

Když řeknete „udělal jsem Severní a Jižní stezku“, znamená to, že jste si každý metr prošel a po cestě sepsal, kudy se dá jít, či nejit?

Nejdřív jsem si připravil hrubý koncept trasy. U Severní stezky, která je nejdlejší a nejtěžší, jsem chtěl, aby propojovala nejzápadnější a nejvýchodnější body. Mým cílem bylo, aby vedla po kopcích, přes vrcholy, aby byla co nejvíc horská a přírodní. Protože jsem mnoho míst znal, připravoval jsem postupně rešerše a texty do knihy. Přitom zároveň zjišťoval, co se kde děje, co se změnilo, objevoval historické i přírodní souvislosti, rozšiřoval si obzor a postupně vše ladil. Až poté jsem vyrazil do terénu. Bylo to v roce 2020. Kniha je z velké části fotografická, takže jsem v terénu potřeboval plnit hned několik úkolů najednou. Posoudit trasu, zdokumentovat, nafotit ji tak, aby to bylo hezké. Bylo to tedy náročné, musel jsem s sebou vozit techniku a vše přizpůsobovat zároveň i počasí.

Co se spustilo, když vyšla první kniha?

Pro mě se nestalo nic zvláštního, kromě toho, že se opravdu hodně prodávala. Kniha o Severní stezce oslovila velké množství lidí, patří stále mezi nejprodávanější, z čehož mám velkou radost já i nakladatelství. K tomu postupně vycházejí další knihy. Tou poslední je Centrální stezka, ta vyšla

Jan Hocek

Vystudoval tělocvik a biologii a už za studii začínal jezdit jako průvodce s cestovkou, později se dostal na pozici „skauta“, což znamenalo v devadesátých letech objevování světa pro české turisty. Cestoval na Nový Zéland, do Polynésie nebo na Aljašku. „Bylo to takové objevování světa a příprava programů pro dobrodružně laděné zájezdy,“ říká s nostalgii.

Souběžně s tím vydal knihu Nejhezčí túry světa, kde se mu podařilo sesbírat 18 z jeho pohledu nejhezčích dálkových tras po celém světě. V neposlední řadě stojí za stezkou Via Czechia. Více na viaczechia.cz

“

Via Czechia oslovila velké množství lidí. Každý ji může užívat dle svých potřeb.

v dubnu, je to v pořadí čtvrtá kniha, a teď pracuji na trase Českomoravské stezky. Bude trochu jiná v tom, že vede po historické hranici, jež se dotýká lehce problému soužití Moravanů a Čechů a určení, kudy přesně hranice prochází. Chtěl jsem to pojmut naprosto neutrálně, pro mě je hranicí historicky vymezená trasa, kterou budu kopírovat, sledovat a připravovat tak, aby byla pro lidi zajímavá. Jde o tisíc let starou hranici a vede často úplně mimo cesty. To je tedy práce na páté knize a poslední kniha bude o Českém Slezsku, Stezka Slezskem, ta je v plánu na příští rok.

Čekali jste tak obrovský zájem Čechů vydat se na putování kolem celé republiky?

Nečekal. V roce 2021 jsem poskytl mnoho rozhovorů, to je všechno příjemné, na druhou stranu si myslím, že je to taková vlna přirozeného mediálního zájmu. Nejdůležitější je, že Via Czechia nějakým způsobem takové množství lidí opravdu oslovila a každý ji může využívat podle svých potřeb. Samozřejmě láká i cizince. Každý člověk má jinou motivaci. Jeden kluk ji dokonce celou běžel. Přeběhl nonstop Severní a Jižní stezku za 30 dní. To byl obdivuhodný výkon.

Máte nějakou zpětnou vazbu od lidí, kteří absolvují Via Czechia?

Založil jsem facebookovou stránku a sociální sítě vám vždy nějakou zpětnou vazbu dávají. Chodí mi maily, poděkování, pochvaly za skvělý nápad. To mě samozřejmě těší, zároveň se o vše musím dál starat. Všechno dělám z vlastních prostředků a ve volném čase. Aktualizuji itinerář, těch kilometrů, které lze díky Via Czechia ujet, už je přes deset tisíc. Když sečtu všechny trasy, pěší, vodácké, cyklistické i lyžařské, je to velké číslo. Máme už vlastní rozcestníky, které se teď aktuálně umísťují na trasách. Některé musím přimontovat osobně, jindy jednám se starosty obcí. Někdy je to boj s časem, komunikace s obcemi, ale z velké části jsou všichni vstřícní. Věřím, že pro mnoho putujících je radost narazit na rozcestník a ověřit si, kolik jste ušel, co vás ještě čeká a že jdete správným směrem.

Na začátku jste byl se svým nápadem sám. Přibyl vám po velkém úspěchu spolupracovníci?

Nemám žádné zaměstnance, ale na Via Czechia se nabalují různé příjemné spolupráce a aktivity. Ať už jsou to mapy, další knihy nebo rozcestníky. Vznikla taková síť „přátelských míst“, kde se přihlašují lidé, kteří by chtěli například poutníky ubytovat. Setkat se s nimi, poznat je. Na našem webu taková místa dáváme do map. V zahraničí se jim říká Trail Angel. Přišlo to k nám z Ameriky, kde běžně fungují na dálkových trasách. Rozdíl je v tom, že americké dálkové treky se jdou na jeden zátah. Musíte vyrazit třeba v květnu, abyste do prvního sněhu dorazili do cíle. Když jste Trail Angel, víte že v určitém období vám tam bude proudit větší množství lidí. Zároveň víte, že se to převalí a pak budete mít klid. U nás je to jinak, chodí se pořád, různými směry a některé úseky v zimě. Přesto se ozývají další a další nadšenci.

Jak je to u nás s volným tábořením? Když najdu hezké místo, můžu tam rozložit stan a přespat?

Je to trochu právní džungle, ale malinko už se v tom udelalo jasno. Pokud někde přes noc bivačujete, můžete využít lesy, státní pozemky, nesmíte rozdělovat oheň, odhazovat odpadky a to místo je potřeba opustit ve stavu, v jakém bylo. Prostě večer přijít, vyspat se a ráno odejít. Přísná výjimka patří pro České Švýcarsko, kde se nocovat venku nesmí. Není to ideální stav. Bylo by určitě pohodlnější vědět předem, kde složíte hlavu. Uvítal bych více veřejných tábořišť i útulen. Věci se ale už pomalu posouvají správným směrem.

Často musíte jednat s lidmi v různých částech země, v malých městech, obcích. Nenarazíte někdy na to, že nám tady „nějaký Pražák“ nebude nic vykládat?

Jsem sice Středočechem, ale je to tak. V okamžiku, kdy zjistíš, že ten „Pražák“ to tam zná, ví, o čem mluví, se ledy prolomí. Byl jsem například v jedné obci na večeri, zapovídal se s hostinským a ten mi řekl, běžte se podívat támhle za mez. No a tam jsem zjistil, že je tam hraniční kámen, o kterém skoro nikdo neví a je památkově chráněný. Na mapách o něm není žádná zmínka. Když přijdete s tím, že děláte nějakou dobrou věc, která prospěje všem, otevřete si dveře a lidé jsou rázem mnohem vstřícnější. Je to různé, někde se ty ledy prolomují těžko, jinde to jde samo, někde narazíte na zeď.

Jsou lidé na stezce víc turisté, nebo poutníci?

To je na akademickou diskusi. Osobně si myslím, že průřez je velký. Na jedné straně je sportovec, který honí čas a má špičkové vybavení. Pak jsou instagramoví cestovatelé, kteří vyrazí a formou příspěvků sdělují každý den zážitky. Další jsou ti, kteří nepotřebují sdělovat nikomu nic a jdou si podle sebe. Facebook pro ně neexistuje a těch je strašně moc. Beru to tak, že turista vyzobává zajímavosti. Chce poznávat, zajímají ho hrady, přírodní rezervace, chce si udělat fotky, chce se domů vrátit s konkrétním poznáním, rozšíří si obzory. Poutníka mnohem víc zajímá cíl, kam jde, a je mu víceméně jedno, kudy jde. Nepotřebuje atrakce.

Která z tras je vaše srdceň?

Na to se složitě odpovídá. Teď žiji česko-moravskou. Na začátku jsem šel tou severní. Centrální vede přes Vlašim, kde jsem vyrůstal, jižní zase přes Šumavu, kam jsem jezdil jako dítě na Modravu. Nejvzdálenější je mi slezská. Pro Středočecha už je vlastně Slezsko zahraničí. Přesto každému doporučuji, aby Slezsko zažil. Je tam mnoho nedoceněných míst a je národnostně pestré.

Co byste vzkázal všem, kteří se teprve chystají vydat na Via Czechia?

Hodně lidí se mě ptá, kde je to nejhezčí. Takhle bych k tomu nepřistupoval. Je důležité, aby si každý prošel nějakou etapou celou a pak si ten svůj nejhezčí kousek našel. Pro každého je totiž nejhezčí něco jiného. Doporučuji podívat se na mapu, zamyslet se, připravit se, vyrazit. Pak se uvidí.

Objevte kraj pod Ještědem

Liberecký kraj

www.liberecky-kraj.cz

HN061795

NA DOVOLENOU S ALPOU

již 110 let

HN062286

www.alpa.cz

Okolo cyklotras nenápadně vyrostl velký byznys

Obyčejné stezky pro horská kola se rozrostly do komerčních areálů s lanovkami, hotely a restauracemi. Vedle nich stále zůstávají ve hře malé lokální vleky a sjezdovky, které lákají bikery na speciální překážky a tratě.

Do cyklistického dění neustále zasahují amatérští tvůrci trailů, kteří v lesích pololegálně kopou cestičky s překážkami pro své kamarády. A velký vliv mají pořád ilegálové, kteří si mezi sebou potajmu vyprávějí o trasách, které jsou vykopané do terénu zcela mimo zákon a kam mnohdy dokonce platí zákaz jezdů na kole.

Trailbiking pohání YouTube. Tato sociální síť slouží nejen k propagaci značek jízdních kol, technickým tipům na jejich údržbu nebo výuce jezdecké techniky, ale především jako inspirace, kde všude jezdit na horských kolech. Díky internetu objíždějí bikeri známé i neznámé lokality. Pro méně známé provozovatele trailcenter je to obrovská reklama a téměř jediná reálná možnost, jak přitáhnout jezdce ke svému projektu.

Trailcentra, nebo bikeparky?

V Česku jsou v provozu dvě desítky velkých trailcenter a každé nabízí kilometry až desítky kilometrů tratí pro horská kola. Jezdí se v nich jen za své. To znamená, že na kopec se musí vyškrábat každý cyklista vlastní silou a sjezd má vlastně za odměnu. Trailová centra nabízejí nejsportovnější a zároveň nejekologičtější biking ze všech cyklistických disciplín. Jezdcům stačí přírodní stezky v lese, tu a tam zpevněné kameny, vykopané do hlinitého svahu nebo zlepšené klopenými zatáčkami.

Ekonomika spojená s přírodním ježděním není jednoduchá. Připomíná potíže provozovatelů běžeckých stop. Majitelé trailcenter dávají dohromady peníze z dotací (regiony podporují turistiku), sponzoringu (cyklistické značky se prezentují aktivním bikerům), od místních podnikatelů (zvláště ubytovací a gastronomické služby vítají cyklisty) a z dobrovolných příspěvků bikerů (vstupné vybírat nemohou, protože příroda je za-

darmo). Další finance jim plynou ze základny, kde se obvykle soustřeďuje půjčovna kol, cykloobchod a restaurace, někdy i kemp nebo ubytovna. Velkou pomoc poskytují účastníci dobrovolných brigád, kteří pomáhají stavět a udržovat trasy. Je to komunita příznivců, která nelituje volného času a námahy, aby podpořila své oblíbené trailcentrum.

Tři desítky tuzemských bikeparků jsou vybaveny lanovkami nebo vleky. Naprostá většina lanovek jezdí pro cyklisty v létě a pro lyžaře v zimě.

Přijmy provozovatelů neplynou ani tak z permanentek, jako z navázaných služeb. „Letní provoz lanovky vítáme hlavně proto, že udržíme stále zaměstnance,“ říká Aleš Handzel, vedoucí bikeparku Kopřivná v Jeseníkách. „Přes týden k nám jezdí hlavně totální nadšenci, kteří dávají všechny peníze za kolo a permanentky. O víkendech ovšem přijíždějí cyklisté, kteří si chtějí volno užít se vším všudy – rádi zaplatí lanovku, lepší hotel, wellness, oběd a večeři v restauraci, mnohdy si půjčí špičkové kolo nebo přikoupí vybavení na svůj bike.“

„Cyklistické podnikání doplňuje zimní rekreaci a zajišťuje práci zdejším obyvatelům,“ pochvaluje si starosta Malé Morávky Ondřej Holub. „Všechny velké podniky buď zkrachovaly, nebo odstěhovaly své provozy a nad vodou nás drží právě cestovní ruch.“ Právě proto je jeho rozlehlá horská obec nápomocná provozovatelům. „Velké potíže mají cyklotrasy s majiteli či správci lesů, myslivci a ochranou přírody,“ připomíná starosta. „Z hlediska samosprávy se snažíme vyjednávat kompromisy a zaštiťujeme některé dohody.“

Malá Morávka má na svém katastru dva bikeparky s lanovkou Kopřivná a Karlov pod Pradědem, cyklotrasy na Praděd a rozhlednu nad Novou Vsí, a v dosahu jsou další jesenícké bikeareály.

Jeseníky ukazují cestu

V čele budování bikeareálů jsou už dlouhá léta Jeseníky. Poněkud zapadlý kraj daleko od vel-

Bikovou trasu nejdete třeba i v Hřensku (nahore). Oblíbené jsou i Rychlebské stezky (uprostřed) nebo bikepark v Kopřivné (dole).

kých aglomerací získal impulz ze dvou stran. Jeho potenciál si uvědomily všechny tři kraje, na jejichž území patří, a začaly sem pumpovat evropské, státní i krajské peníze. Část z nich prokápalo do zimních skiareálů a letních bikeparků. Navíc se Jeseníky začaly propagovat jako jeden turistický region a daří se jim dostávat do povědomí nejen pěších turistů a lyžařů, ale také cyklistů.

Zároveň z polské strany hor byly postaveny dálnice a nevhoda hor na hranici se změnila na obrovskou užvahu. „Rychlý příjezd autem z Katovic a Vratislavy znamená pro Jeseníky nápor víkendových cyklistů z Polska,“ všimá si ředitelka turistické organizace Euroregion Praděd Alena Šmigurová. Její kolega David Migal ze Sdružení cestovního ruchu Jeseníky upřesňuje: „V některých bikeareálech jezdí v termínech polských prázdnin a státních svátků už více Poláků než Čechů. Příkladem tohoto trendu jsou Rychlebské stezky, originální areál s kamennými trailly, kde nevede žádná lanovka, a dokonce je zakázáno používat elektrokola. Každý cyklista si zde musí sjezd zasloužit únavným šlapáním do kopce.“ Velký zájem polských cyklistů ale registrují i velká lanovková centra v Kopřivně, na Dolní Moravě nebo třeba v Koutech.

Podobně přitahuje zahraniční bikery Klínovec v Krušných horách. Němečtí hosté Klínovce činí v zimě zhruba 40 procent veškeré návštěvnosti. V létě se jejich počet zvyšuje na 50 procent. „Němci jsou velcí milovníci bikování,“ komentuje manažer klínovecké lyžařské a cyklistické školy i půjčovny Robert Ketner.

Krконоšskou obdobou jeseníckých Rychlebských stezek bez lanovek je Trutnov Trails. Ani tady nemají o polské návštěvníky nouzi.

Ilegální Praha

Kontroverze a negativní emoce budí ilegály. Tak se v komunitě bikerů říká trasám, které vybudují a vyjezdí sami bez jakéhokoliv povolení nebo domluvy s místními autoritami. Některé lokality časem vejdou do obecného povědomí, o jiné se vede skrytý boj a další jsou oficiálně zakázané.

Prim v tomto trendu hraje Praha a nejbližší okolí. Je to logické, protože v hlavním městě má nejvíce lidí peníze na drahá kola, která jsou potřeba k ježdění po takových trasách. Žije zde hodně volnomyšlenkářů, kteří nesnášejí omezení. Z velkoměsta se dá s kolem jednoduše a rychle dostat do přírody. Biker nastoupí do tramvaje, příměstského vlaku, auta nebo vjede na cyklostezku a za pár desítek minut může sjíždět drsné trailly.

Příběh Botiče

Ukázkovou bikerskou lokalitou je vývoj ježdění na Botiči, populárním pražském potoce. Mezi hostivařskou přehradou a Průhonicemi vedl ještě na přelomu tisíciletí zajímavý a místy náročný trail po trase červené turistické značky. Bez úhony těch pět kilometrů projel jen zkušený cyklista na horském kole. Nejednou ze stezky někdo spadl do potoka nebo uklouzl na kořenech. Jenže pak město trail zničilo tím, že v jeho trase vybuodovalo šterkovou cyklostezku.

Na to vykopali místní bikeři souběžný traverzový singletail ve svahu nad cyklostezkou v oblasti přírodního parku Botič–Milíčov. Nelegálně. Až dosud se po něm jezdí.

Mezi tím jezdili divočejší bikeři strmým lesem od hradiště Šance k hostivařské přehradě. Vyjezdili a vykopali několik linií. Postavili pár dřevěných skoků. Tomuto ilegálnímu bikeparku v přírodním parku Hostivař–Záběhllice se říkálo Hostík.

Fungoval asi 20 let, nikdo se k němu neznal, ale všichni Pražáci na kolech o něm věděli. Vloni se spolek Val di Botič dohodl s Magistrátem hl. m. Prahy na legalizaci a letos došlo k jeho přestavbě ve standardní Bikepark Hostivař.

V průběhu let vznikly další ilegální trailly v okolí Hostivařské skalky na pravém břehu Botiče pod přehradou, ilegální bikepark pro velmi dobré jezdce na levém břehu Botiče nedaleko zříceniny Fantova mlýna a ilegální bikepark pro začínající jezdce na levém břehu Botiče u Průhonic vedle dálnice.

Mezi frekventované legální lokality naproti tomu patří Točná, Závist a Homole na pravém vltavském břehu, Divoká Šárka, Bílá skála, Kunratický les, Prokopské a Dalejské údolí, Smetanka nad Rokytkou, ale v hledáčku pražských bikerů jsou třeba i staré lomy v Radotínském údolí a zalesněné svahy na začátku Brd v okolí Všenor nebo na začátku Českého krasu nad Černošicemi.

Většinu legálních a také ilegálních trailů lze najít na světovém webu Trailforks.com.

Do hor na tři dny. Treky, které si dejte na seznam

Lákají vás hory, jste závislí na výhledech, při nichž se vám rozbuší srdce? Pokud nemůžete zmizet na hory na týden, zkuste třídenní výpravu, které vám dodají dostatek zážitků, abyste z nich mohli čerpat ještě dlouho po návratu. Zkusit můžete třeba výběr ostříleného cestovatele Filipa Mayera.

NORSKO

Stezka k trollímu jazyku „Trolltunga“

Výprava na Trolltunga patří v Norsku k nejvyhledávanějším. Její výhodou je, že si v závislosti na časových možnostech můžete zvolit nejen třídní trek, ale i kratší, dvoudenní či jednodenní variantu s návratem do místa výstupu. „Pokud se rozhodnete pro třídenní variantu, je nutné si vzít s sebou kompletní outdoorovou výbavu, včetně věcí na přespání v přírodě. Vodu si pohodlně doplníte cestou u vodopádů nebo studánek. Nikdy si ale před výstupem nezapomeňte zkontrolovat předpověď počasí,“ upozorňuje cestovatel a autor cestovatelské platformy Kangelo Filip Mayer.

► Den 1.: Příjezd do Skjeggedalu a trek na Trolltungu (kolem 11 km)

Skjeggedal se nachází devět kilometrů od města Odda. Lze sem dojet autobusem z vesnice Tysedal za poplatek nebo je možné parkovat přímo pod začátkem výstupu, nyní také už i nad úvodním strmým stoupáním, které zahajuje turistický výstup. „Parkoviště nad strmým výstupem je nutné včas objednat, často je zaplněné,“ doporučuje Mayer s tím, že je optimální začít výšlap dopoledne. „V pohodovém tempu překonáte téměř 1000 metrů převýšení. Jelikož batoh na zádech musí obsahovat stan, spacák, karimatku i dostatek jídla, pro méně fyzicky zdatné se může jednat o náročný typ treku,“ říká cestovatel. Ten radí postavit si stan po příchodu na místo s výhledem. Můžete se kochat pohledem na úžasnou útesovou vyhlídku Trolltunga (trollí jazyk).

► Den 2.: Kolem jezera Ringedalsvatnet

Ráno pokračujte turistickou trasou kolem jezera Ringedalsvatnet. Po celý trek očekávejte panoramatické výhledy na jezero, impozantní útesy a krásy přírody. „Nescházejte ale ze značené stezky, snadno můžete zabloudit,“ varuje Mayer. Vydejte se směrem k hoře Einseten (1413 m n. m.). Po cestě naleznete vhodná místa k postavení stanu a délku trasy je možné zvolit podle fyzic-

ké kondice. Filip Mayer doporučuje ujit 10 km s převýšením kolem 600 m nahoru a 600 m dolů.

► Den 3.: Návrat do Skjeggedalu a odjezd

Poslední den očekávejte kouzelné vyhlídky v okolí vrcholku hory Einseten. Závěrečný den už absolvujete zejména sestupovou část do vesnice Skjeggedal, jejíž délka je téměř 11 kilometrů. Užijte si finální vyhlídky a pak už je na čase opustit placené parkoviště a vydat se na další dobrodružství.

ITÁLIE

Alta Via – Svět unikátních vyhlídek kolem krás Dolomit

Alta Via je stezka, která patří k dálkovým pěším trasám v italských Dolomitech. Zatímco celou trasu projdete obvykle za 10 až 15 dní, kratší můžete zvládnout i během tří dnů. Pokryje sice jen malou část celé stezky, ale krásu Dolomit nasajete i tak. Na výběr je opravdu hodně tras. Ve stanu ovšem můžete přespat pouze v nouzových situacích, jinak se vystavujete riziku, že za nocleh zaplatíte velmi tučnou pokutu. Výhodnější je spát v místních horských chatách. Díky tomu, že turista má lehčí batoh, zvládne zdolat za den větší část treku.

► Den 1.: Začátek u Passo Falzarego na Rifugio Lagazuoi

Jedete-li do Passo Falzarego autem, klidně zaparkujte u vyznačeného začátku. Dostanete se tam ale i hromadnou dopravou. V závislosti na fyzické kondici si můžete vybrat více typů tras. Západní cestou se dojde na horskou chatu s převýšením 650 metrů za několik hodin. Případná východní cesta může být časově až dvojnásobně náročná. Trekování v Dolomitech nabízí fascinující výhledy a rozhodně byste neměli promeškat západ a východ slunce. Nocleh v horské chatě si ale nezapomeňte v předstihu rezervovat.

► Den 2.: Z Rifugia Lagazuoi do Rifugia Nuvolau

Po romantickém východu slunce čeká na trekaře trasa, kdy nejprve

stoupáte do výšky 600 metrů, abyste následně klesali 800 metrů dolů. Tento úsek lze absolvovat za pět hodin. Opět záleží na fyzické zdatnosti a vaší touze po zastávkách. „Směrem na druhou chatu zažijete dechberoucí scenerie. Za zmínku stojí snad povinná zastávka u Cinque Torri, slavného skalního masivu. Ten lze obejít a tím si natáhnout denní trasu,“ láká Filip Mayer s dovětkem, že v chatě můžete čekat nejen kvalitní zázemí, ale opět nespoutanou italskou atmosféru. Pro odvážnější je v okolí několik ferrat či lezeckých skal.

► Den 3.: Trek do průsmyku Passo Giau

V posledním úseku vás čeká stezka směrem k Passo Giau s panoramatickými výhledy. O tomto průsmyku se říká, že je tím nejkrásnějším v Dolomitech. Jižní cestou lze dojít až na Berghotel Passo Giau, kde si můžete cestu zkrátit hromadnou dopravou či pokračovat horskými stezkami zpátky k autu na místo zahájení treku.

MADEIRA

Havaj Evropy

Madeira je oblíbenou celoroční destinací, ideální počasí tu panuje od jara do podzimu. Rozhodně nejlepší je navštívit tento ostrov mimo hlavní sezonu, kdy se cesty výrazně odlehčí od náporu turistů. Pokud plánujete třídní trek na Madeiře, pak máte mnoho možností na tvorbu itineráře. Nebo si můžete vyzkoušet tento osvědčený.

► Den 1.: Výstup na nejvyšší horu Pico Ruivo

Výstup na nejvyšší horu Madeiry je ideální zahájit z jižní strany od třetí nejvyšší hory, Pico do Arieiro. Výstupové místo je vhodné pro pozorování východu slunce. Rána v horách Madeiry okouzlí všudy přítomnou inverzí, kdy vás často překvapí vyhlídky na bochánky mraků. Cesta zabere pět hodin, překonáte při ní 850 metrů převýšení a dojdete až k chatě Casa de Abrigo, která nabízí občerstvení i možnost noclehu. Kousek od chaty je závěrečný výstup na vrchol vyhaslé sopky. Trekaři často preferují možnost stanování poblíž vrcholu či přespání „pod širákem“. Benevolentní legislativa na Madeiře spaní v divoké přírodě trekařům toleruje.

► Den 2.: Pico Grande

Po ranním občerstvení ať už na chatě nebo venku pokračujte dále na Pico Grande. Cesta vychází na osm hodin a budete zdolávat třináct kilometrů dlouhý úsek. Počítejte ale s velkým převýšením 1700 metrů nahoru a 1900 metrů dolů. Je vhodné zvolit cestu přes Curral das Freiras, kde můžete v případě, že se vám nebude dostávat sil, také přespát. Curral das Freiras, údolí jeptišek, je známým místem. Podle obyvatel kláštera se nejmenuje náhodou. Jeptišky se tu totiž schovávaly před agresivními piráty. Pokud na místě zjistíte, že disponujete ještě dostatkem sil, je ideální doputovat až na Pico Grande. Lidé absolvující přechody tu nocují často, ale lepší je přesun až k vyhlídce Pico da Malhada.

Filip Mayer

Kdysi vlastnil Kavárnu Dobrodruha, ve které se organizovaly cestovatelské přednášky. Kvůli pandemii covidu už je kavárna minulostí. Cestovatelské srdce ale v něm tluče dál. A sice v podobě cestovatelské platformy Kangelo.com, kterou propojil milovníky cestování a objevování a která přináší zajímavé tipy.

► Den 3.: Putování kolem levád a návrat do civilizace

Ať už vyrazíte přímo z Pico Grande či jiného místa, kde ulehnete ke spánku, třetí den bude patřit cestě do Serra de Água. Je nutné překonat převýšení 800 metrů nahoru a až 2000 metrů dolů. Trasa vede kolem kanálů zvaných levády, které lemují spoustu turistických stezek na Madeiře. Tyto levády přivádí vody z centra ostrova do suchých oblastí u pobřeží. Po sestupu můžete nasednout na hromadnou dopravu směrem do hlavního města Funchalu či pobýt v panoramatickém údolí vesničky.

ŠVÝCARSKO

Zermatt – jedinečná hora Matterhorn

Zermatt a Matterhorn patří k přírodním skvostům Švýcarska. Dominantní hora impozantního vzezření láká každoročně tisíce trekařů k dechberoucím túrám. Výšlap se dá absolvovat několika způsoby, avšak kempování mimo vyhrazená místa je zakázané. Nejlepší volbou je tedy přespávat po cestě v horských chatách.

► Den 1.: Z Zermattu do horské chaty

Ze Seewjenu

Do Zermattu autem nedejete, musíte pěšky z vesnice Täsch. Další možností je přiblížení se vlakem. Po příjezdu do Zermattu lze zahájit turistickou trasu přes Matterhorn training strasse, která vede směrem na horskou chatu Ze Seewjenu. Tato stezka je hojně využívána na roztrénování se, než se turisté vydají na výstup na stejnojmennou horu. Chatu, kde zůstanete přes noc, si zarezervujte včas. Počítejte s cenou přibližně 2500 korun za noc. Pozitivní je, že se k ní dostanete i lanovkou, pokud se vám nebude chtít šlapat až nahoru. Dorazíte-li k chatě v rozumný čas, můžete si ještě túru prodloužit výšlapem po okolí Grünsee.

► Den 2.: Putování k Schwarzsee

a přespání v jedné z chat

Druhým bodem třídní cesty je okolí jezera Schwarzsee, kde začíná ledovcová stezka pod Matterhornem. Po ní se můžete dostat do základního tábora Matterhornu. Cesta z chaty Ze Seewjenu je 10 kilometrů dlouhá (1000 m nahoru, 600 m dolů) a zabere pět hodin. Je na ní mnoho odboček i krásných vyhlídek. Pokud tedy disponujete dostatkem sil, můžete si cestu o něco prodloužit.

► Den 3.: Okruh přes Matterhorn glacier trail zpátky do Zermattu

Poslední den vás čeká výstup k chatě Gandegg Hut. Ta už se nachází velmi blízko ledovců. Během celé trasy budete zdolávat poměrně náročný terén, proto na ni spotřebujete více času. To vám ovšem vynahradí fascinující výhledy na Furggletscher a touláni se kolem ledovcových jezer.

Cestu na chatu si i v tomto případě můžete zkrátit lanovkou. Trasa je 13 kilometrů dlouhá a zabere osm hodin. (700 m nahoru, 700 m dolů). Po ní vás už čeká jen sjezd či sestup zpátky do Zermattu.

Vyrazte za pivem, vínem, street foodem i zmrzlinou

Také už se vidíte se sklenkou vína opřeni o kašnu na náměstí nebo s burgerem v ruce vlnící se v rytmu hudby? Česká města nabízejí nespočet gastronomických festivalů. Inspirujte se některými z nich.

PRAHA

www.foodevent.cz

Od všeho trochu

V hlavním městě se o prázdninách rozhodně nudit nebudete a za gastronomicky laděnou zábavou vyrazte klidně právě dnes. Na pěší zóně na Andělu aktuálně probíhá akce Zažij Asii, kdy můžete během pár chvil procestovat všechny asijské země a od každé ochutnat něco z její pestrosti a barevnosti. Radši byste si místo zázvoru, bylinek a rýže dali burger, tacos, burritos nebo nachos s guacamole? Vyrazte za 14 dní na stejné místo na akci Zažij Mexiko a Ameriku. Kořeněnou chuť i vůni indické kuchyně vám zase přiblíží první zářijová středa. Rádi byste stylově zahájili léto? Děti určitě ocení, když je 24.–25. června vytáhnete na devátý ročník Prague Ice Cream Festivalu na Výstavišti Holešovice. A jestli byste před tím radši něco ostřejšího a jedete na jalovcové vlně, navštivte 17. června Ginfest ve Villa Pellé.

- **Kdy:** 14. 6. Zažij Asii na Andělu
- 17. 6. Ginfest ve Villa Pellé
- 28. 6. Zažij Mexiko a Ameriku na Andělu
- 24.–25. 6. Prague Ice Cream Festival
- 6. 9. Zažij Indii na Andělu

LITOMYŠL

www.litomysl.cz

Za hudbou, burgery i pivem

Město s neuvěřitelným geniem loci je kulturně nabitě celé léto. Už v červnu ožívá tradičním festivalem Smetanova Litomyšl, který sice více než jídlo ctí hudbu, což ale neznamená, že v malebných uličkách města nenajdete něco k zakousnutí. Ani o skutečné food festivaly ale v Litomyšli nepřijdete. O víkend 15. a 16. července na Smetanovo náměstí zavítá Burger Street Festival s karavanou nejlepších burgermakerů, hranolkářů i zmrzlinářů. Ten je putovní a můžete ho v průběhu léta navštívit i v dalších českých městech napříč republikou. V přehledku chutí a vůní se Smetanovo náměstí v Litomyšli promění i o měsíc později 19. srpna při příležitosti Vinného koštu a festivalu chutí, který rovněž přiveze požitky do více měst v Česku. Pohodovou akcí je také Litomyšlský pivní festiválek na Touloucově náměstí, který se koná 5. srpna a kromě piv z blízkých pivovarů nebo pochoutek z foodtrucků nabídne hudbu i soutěž v pivní štafetě nebo válení sudů na čas.

- **Kdy:** 15.–16. 7. Burger Street Festival
- 5. 8. Litomyšlský pivní festiválek
- 19. 8. Vinný košť a festival chutí

BRNO

www.svatojan-na-vidlicce.cz

Svatoján na vidličce

Přeneste se na chvíli do starých časů, noci kouzel, bylinek, oslav slunce a lásky. Na jednom z nejvyšších míst v Brně – na Kraví hoře v blízkosti hvězdárny – ochutnejte speciální menu připravené podniky z Brna a jižní Moravy v duchu svatojánských tradic. Odpoledne i večer se ponese ve znamení skvělého jídla, pití, zvyků a her pro všechny věkové kategorie. Děti mohou vyrazit na bylinkovou stezku nebo hledat svatojánský poklad. Vítány jsou malé lesní víly, skřítki i čarodějnice. Atmosféru festivalu dokreslí pouliční umělci, muzikanti, bylinkářky, věstkyně, ohňová a kuchařská show a další tematické programy.

- **Kdy:** 23. 6.

MĚLNÍK

www.melnickanaplavka.cz

Moře u Mělníka

Už počtvrté se mělnická náplavka promění v přístav plný jídla, pití i kulturních akcí. V parku Na Podolí se představí téměř 50 nejlepších foodtrucků a stánků s lokálními i exotickými pochoutkami. Pro celou rodinu bude připravený doprovodný program na vodě i na souši. Uvidíte tak představení Divadla bratří Formanů na lodi Tajemství, novocirkusová vystoupení, bavít vás budou chůďaři nebo samba tanečníci a pro děti budou připravené dílničky a atrakce. Na speciální gastrostagi se představí vítězka soutěže MasterChef Česko Besky i další kuchaři, kteří vám předvedou fascinující kulinářské umění. Večer bude patřit francouzské kapele Retour d'Est. Vstup na akci je zdarma.

- **Kdy:** 8. 7.

HOSTIVICE

www.invinohostivice.cz

In vino Hostivice

Jen kousek od Prahy můžete v první polovině srpna ochutnat různé druhy vína a k tomu se pohupovat v bocích v rytmu skladeb Kamila Strihavky & The Leaders nebo kapely Iné kafe. Devátý ročník odstartuje v pátek 11. srpna ve 14 hodin. U stánků najdete tuzemská vína od dvou desítek renomovaných vinařů z Čech a Moravy i vzorky ze sousedních zemí nebo daleké exotiky. Kromě koštování se samozřejmě můžete těšit také na celou řadu speciálních pochutin a delikates, které ladí s vínem a umocní váš gastronomický zážitek. Speciální program je připraven také pro děti.

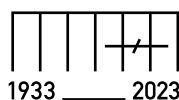
- **Kdy:** 11.–12. 8.

ZLÍN VZNIKL NA RÝSOVACÍCH PRKNECH NEJLEPŠÍCH ARCHITEKTŮ A URBANISTŮ SVÉ DOBY.

Objevte fascinující prostor Památníku T. Bati
a další architektonické skvosty města v zahradách,
které jinde v Česku nenajdete.

www.ic-zlin.cz

PAMÁTNÍK
TOMÁŠE
BATI

1933 — 2023

zlin. město
nekonečných
možností

HŘEBENOVKA
Českým Švýcarskem

objev
1000KRÁS
NA**100**KILOMETRECH

hrebsnovka.com